O Múzulienke

Pätnástka Anita bezmyšlienkovite ťukala do počítača. Čakala , ako skoro každý deň, pomoc od uja Googla . Možno jej poradí, čo s načatým dňom, ako zmysluplne a efektívne využiť svoj dnešný a zajtrajší voľný čas, čím by sa mala živiť, keď bude „veľká“..... Anita mechanicky hľadala inšpiráciu, čo so sebou a so svojím voľno-nevoľným časom. Klik, klik, klik... Všetko, čo počula a videla, šlo mimo nej, nič nebolo to pravé orechové.

V kuchyni znelo rádio a mama si spolu s ním pohmkávala. Často svojej milovanej tínedžerke hovorila : „Táto hudba upokojuje, táto zasa prebúdza tvoju fantáziu a v tejto nachádzaš podnety pre ďalší život.“

„Hlúposť. Ako môže hudba ovplyvňovať tvoj život?“ protirečilo jej vždy už zo zásady dievča.

Anita vstala a vyšla na balkón. Podvedome vdychovala vôňu kvitnúcich konvaliniek a neprítomne pozerala sa na mesto. Na dlhý rad áut, ktoré v zápche a vo vlastnom naftovo-benzínovom zápachu tiahli ulicou. V diaľke bolo počuť tlmený zvuk sanitiek. Jednej, dvoch, viacerých... Koľkých? To pre Anitu nebolo podstatné, veď jej sa netýkali.

Hodiny na veži lenivo odbíjali čas a ponáhľajúci sa ľudia na chodníku vrážali do seba a čosi si šomrali popod nos. Ktovie, či sa vôbec počuli. Ani Anita nepočula zvuky. Počula len silnejúci šum mesta, kvílenie motorov v autách drahých značiek, stovky prelínajúcich sa zvučiek najnovších mobilných telefónov.

Ibaže, vtom sa stalo niečo zvláštne. Všetky tóny, zvuky, šumy splynuli do jediného. „Pi-pi-pí !“

A potom nastalo úplné ticho...

Keď sa jej neskôr dotkla mamina ruka, strhla sa. Mama jej čosi hovorila, ale ona nepočula vôbec nič. Iba ticho.

Na ďalší deň navštívili lekára. Ten len bezradne rozhodil rukami a povedal : „Nedá sa.“

V ten večer šla Anita do postele zavčasu.

Keď sa zotmelo, pri svojom uchu začula : „Hi-hi-hi. Anita spíš ?“

„Čože ?“ rýchlo sa posadila a zasvietila lampu. Na vankúši stála malá roztomilá osôbka s rozcuchanými vlasmi. Jej šaty boli ušité z pestrých rôznofarebných brmbolcov.

„Kto si ?“

„Múzulienka,“ melodicky odpovedalo zvláštne stvorenie.
„Múzulienka. Hudba tvojej duše.“
Anita s hrôzou vykríkla. Pri pomyslení na to, že nepočuje a má ešte aj halucinácie, ju pochytila panika.
Vo dverách sa zjavila mama, čosi hovorila, ale dcéra ju nepočula. A tak len pokrútila hlavou a vrátila sa späť do svojej izby.
Keď sa dvere za mamou zatvorili, Anita opäť zbadala Múzulienku, ako pospevujúc cupitá po jej paplóne.
„Ako je možné, že teba počujem a mamu nie ?“
„Pretože ja prichádzam iba v tichu, keď stíchne tvoja myseľ. A prišla som ti pomôcť.“ Múzulienka vytiahla malý bubon a jemne začala naň bubnovať.
„Počuješ Anita, toto je hudba tvojho srdca.“ Postupne vyťahovala zo svojich brmbolcov ďalšie hudobné zázraky – činely, flautu, triangel, basu...
A pritom vysvetľovala : „Takto znejú slzy, takto smiech, toto je hnev a toto radosť. Tieto tóny prebúdzajú fantáziu a tieto zase pohyb.“
Potom Múzulienka vzala do ruky husle a sláčikom jemne prechádzala po strunách. Usmiala sa na Anitu a zašepkala : „Toto je hudba tvojho života.“

Ráno sa Anita zobudila na príjemnú melódiu znejúcu z rádia. Mama si pri jej posteli pohmkávala starú melódiu: „Dobré ráno svetlo mojich očí, dobré ráno moja dcéruška.“
Bolo to príjemné. Hudba sa stala Anitinou každodennou kamarátkou. Upokojovala, rozveseľovala a hlavne inšpirovala.
A tak jej dnešný hlučný rýchly svet sa stával pokojnejším , tichším, príjemnejším. Lepším, lebo dobro všetci veľmi potrebujeme...

Téma: Hudba ma inšpiruje, hudbu mám rád
Názov práce: O Múzulienke
Meno a priezvisko autora: **Laura Fedorková**
Vek: 14 rokov
Kategória: 3. – starší žiaci
Adresa školy: ZŠ, Komenského 6, 06401 Stará Ľubovňa
Meno pedagóga: PhDr. Lýdia Hricíková
Kontakt: tel. 0907 153 006, lydiahricikova@gmail.com